

IMMIGRATIEDETENTIE VAN KINDEREN IN DE EU

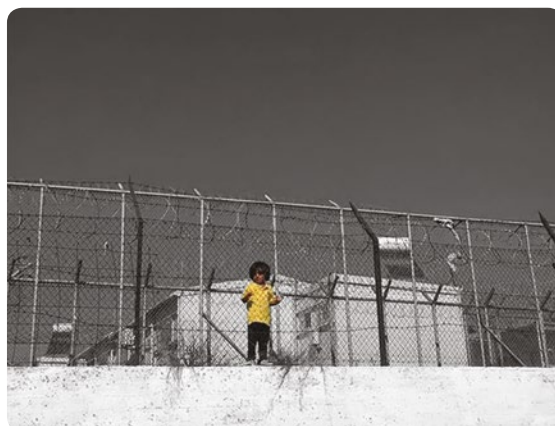
MAART 2019

INLEIDING

Immigratiedetentie van kinderen, zowel van alleenreizende kinderen als van kinderen met hun familie, is een wijdverbreide praktijk in de Europese lidstaten. Hoewel er op nationaal niveau onvoldoende cijfers worden verzameld en gepubliceerd over het aantal kinderen in detentie, tonen de statistieken van 2016, 2017 en 2018 – verzameld door het Fundamental Rights Agency en de Quaker Council for European Affairs¹ – dat de praktijk vaak voorkomt en te weinig wordt gerapporteerd.

Op een bepaalde datum in 2016 zaten er in de 14 EU-landen die gegevens hadden verstrekt 180 kinderen in detentie.² De langste detentieperiodes van niet-begeleide minderjarigen waren 195 dagen (van een 15-jarige jongen in Letland, van wie de nationaliteit niet werd bekendgemaakt) en 151 dagen (van een 16-jarige Syrische jongen in Polen)³. De methodes van de lidstaten om gegevens te verzamelen, verschillen aanzienlijk: in sommige landen worden kinderen die samen met hun ouders worden vastgehouden niet apart geteld. De reden hiervoor is dat zij niet altijd een detentiemaatregel worden opgelegd, maar van hun vrijheid worden benomen om hen bij hun ouders te houden⁴.

Volgens de EU-wetgeving kunnen irreguliere migranten of asielzoekers worden opgesloten in het kader van de uitvoering van besluiten betreffende de terugkeer naar het land van herkomst⁵, van Dublinoverdrachten⁶, of als onderdeel van de opvangprocedure

voor personen die internationale bescherming zoeken⁷. Ook de feitelijke detentie van asielzoekers, bijvoorbeeld in hotspots⁸, komt regelmatig voor en komt daarom ook aan bod in dit document.

Het doel van dit document is om informatie te verstrekken over de wereldwijde ontwikkelingen met betrekking tot de immigratiedetentie van kinderen, met een focus op de Europese wetgeving en beleid. Daarnaast worden er volgende stappen voorgesteld om een einde te maken aan de immigratiedetentie van kinderen en om alternatieven te implementeren. De detentie van kinderen en gezinnen voor migratieredenen wordt hierbij beschouwd in de context van de asiel- en terugkeerprocedure.

DE IMPACT VAN KINDERDETENTIE OP HET WELZIJN EN DE ONTWIKKELING VAN KINDEREN

Immigratiedetentie is een extreme maatregel die langdurige schadelijke effecten heeft op kinderen. Medische deskundigen melden⁹ dat 85 % van de ouders en kinderen die worden vastgehouden mentale gezondheidsproblemen ondervinden. Bij kinderen is de impact op de gezondheid en de psychosociale en academische ontwikkeling nog groter. Kinderen die werden vastgehouden, vertonen symptomen van depressie en angst, slaapproblemen (zoals nachtmerries), eetproblemen en zowel lichamelijke klachten als gedragsproblemen¹⁰. Detentie kan langdurige negatieve gevolgen hebben voor de ontwikkeling en verdere levensloop, zelfs als de detentie van korte duur is en wordt uitgevoerd in een detentiecentrum dat zogenoemd aangepast is aan kinderen.

Naast het leed dat gepaard gaat met vrijheidsbeneming, en nog wordt vergroot door het gebrek aan begrip van de redenen voor deze vorm van straf, hebben kinderen in immigratiedetentie in veel EU-lidstaten geen toegang tot formeel onderwijs, kinderopvang en -ondersteuning en passende gezondheidsdiensten. Ze worden beperkt in hun recht op een gezinsleven en spelen, naast andere kinderrechten, terwijl deze van cruciaal belang zijn voor de ontwikkeling van een kind.¹¹ Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft meermaals vastgesteld dat immigratiedetentie van kinderen neerkomt op foltering en vernederende behandeling, wat de ernst van de gevolgen van kinderdetentie bevestigt. Hierbij argumenteert het Hof dat de kwetsbaarheid van kinderen en het beginsel van het belang van het kind voorop moeten staan.¹²

BOUWEN AAN INTERNATIONALE CONSENSUS VOOR HET BEËINDIGEN VAN KINDERDETENTIE

Alle regeringen van de EU hebben zich ertoe verbonden om de detentie van kinderen voor migratiedoeleinden te beëindigen en gemeenschapsgerichte alternatieven te implementeren. Dit deden ze door de Verklaring van New York voor Vluchtelingen en Migranten te ondertekenen op de Algemene Vergadering van de VN op 19 september 2016. De regeringen bevestigen hiermee om de detentie van kinderen enkel te hanteren als “.../ uiterste maatregel, in zo min mogelijk beperkende omstandigheden en voor de kortst mogelijke duur, onder voorwaarden die hun mensenrechten respecteren en op een manier die het belang van het kind vooropstelt, en te werken aan het beëindigen van deze praktijk.” Hoewel de verklaring een politieke verbintenis op wereldwijd niveau is, is het een indicatie van de richting die de wereldwijde consensus opgaat.

Op 10 december 2018 tekenden 164 landen het VN-Migratiepact op de intergouvernementele conferentie in Marrakesh, Marokko.¹³ Het document vernieuwt en versterkt een wereldwijde verbintenis om te werken aan het beëindigen van kinderdetentie en meer gebruik te maken van alternatieven voor detentie. Doelstelling 13 van het Migratiepact stelt dat de ondergetekenden zich “ertoe verbinden om prioriteit te geven aan niet-

vrijheidsbenemende alternatieven voor detentie die in overeenstemming zijn met het internationaal recht, en om bij de detentie van migranten steeds een op mensenrechten gebaseerde aanpak te volgen waarbij detentie alleen als uiterste maatregel wordt gebruikt”.¹⁴ Daarnaast bevestigt de tekst het onvoorwaardelijke karakter van het belang van het kind “door te voorzien in .../ alternatieven voor detentie in een niet-vrijheidsbenemende context, met een voorkeur voor gemeenschapsgerichte zorgvoorzieningen, die toegang tot onderwijs en gezondheidszorg garanderen en het recht op gezinsleven en gezinseenheid respecteren .../ en door te werken aan het beëindigen van kinderdetentie in de context van internationale migratie”.¹⁵

Het VN-Comité voor de Rechten van het Kind en het Comité voor Migrerende Werknemers publiceerden in december 2017 gezamenlijke algemene opmerkingen (nr. 22¹⁶ en nr. 23¹⁷) met dwingende richtlijnen voor de interpretatie van het VN-Verdrag inzake de Rechten van het Kind in de context van immigratiedetentie van kinderen. Het Comité stelt dat “de detentie van kinderen op basis van hun migratiestatus of die van hun ouders een schending van de kinderrechten vormt en in strijd is met het beginsel van het belang van het kind.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg publiceerde in januari 2018 twee factsheets over hun belangrijkste uitspraken met betrekking tot de detentie van niet-begeleide¹⁸ en begeleide kinderen¹⁹. Deze factsheets bevatten samenvattingen van de belangrijkste rechtspraak van tussen 2006 en 2017. Hoewel het Hof de omstandigheden van elk individueel geval afzonderlijk bekijkt, zijn er een aantal constante factoren waar het Hof altijd rekening mee houdt. De belangrijkste daarvan zijn de leeftijd van het kind, de materiële omstandigheden van detentie en de duur van detentie. Naast procedurele rechten heeft het Hof voornamelijk onderzoek gedaan naar schendingen van artikel 3 (verbod op onmenselijke of vernederende behandeling), artikel 5.1 (recht op vrijheid en veiligheid) en artikel 8 (recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven).

In een van de meer recente beslissingen²⁰ oordeelde het Hof dat het in administratieve detentie plaatsen van een kind begeleid door zijn of haar ouders alleen in overeenstemming was met het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens indien de nationale autoriteiten konden aantonen dat zij deze uiterste maatregel pas hadden gebruikt na te hebben geverifieerd dat er in de specifieke omstandigheden geen andere minder beperkende maatregel kon worden toegepast. Het Hof merkte ook op dat “de autoriteiten niet alle nodige stappen hadden ondernomen om de verwijderingsmaatregel zo snel mogelijk uit te voeren en dus de duur van de detentie te beperken. Omdat er geen concreet risico op onderduiken was, bleek de administratieve detentie van achttien dagen niet in verhouding tot het beoogde doel”²¹. Het Hof herhaalde dat de extreme kwetsbaarheid van het kind de beslissende factor is en voorrang heeft op overwegingen met betrekking tot de status van irreguliere migranten. Bovendien hebben asielzoekende kinderen specifieke behoeften, vooral in verband met hun leeftijd, gebrek aan onafhankelijkheid en status. Het Hof merkte ook op dat, hoewel de materiële omstandigheden in bepaalde centra wel geschikt waren, de omstandigheden die eigen zijn aan gesloten centra een bron van angst zijn voor jonge kinderen.²²

Tegen deze achtergrond hebben beide Comités herhaaldelijk erop gewezen dat kinderen nooit zouden mogen worden vastgehouden om redenen die verband houden met hun migratiestatus of die van hun ouders, en dat EU-landen de immigratiedetentie van kinderen snel en volledig zouden moeten stopzetten. Elke vorm van immigratiedetentie van kinderen zou bij wet verboden moeten worden en dit verbod zou volledig in praktijk moeten worden gebracht".²³

Ook andere VN-organen en regionale en internationale organisaties steunen de campagne voor het wereldwijd beëindigen van kinderdetentie. In 2014 werd de agentschap-overschrijdende werkgroep van

de VN voor het beëindigen van kinderdetentie opgericht, genaamd de Inter-Agency Working Group (IAWG) to End Child Immigration Detention. In deze werkgroep zitten naast de hierboven vermelde VN-Comités ook UNICEF, UNHCR, OHCHR, IOM, een aantal relevante speciale rapporteurs van de VN en de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa. Deze instanties hebben de afgelopen jaren belangrijke publieke standpunten²⁴ tegen kinderdetentie gepubliceerd. De UNHCR heeft de EU-landen onlangs nog met klem gevraagd om de detentie van kinderen voor migratieredenen²⁵ te stoppen, en dit tot nummer één doelstelling gemaakt in hun wereldwijde strategie 'Beyond Detention 2014-2019'²⁶.

ALTERNATIEVEN VOOR GEZINNEN BESTAAN, MAAR WORDEN TE WEINIG GEBRUIKT

De EU-terugkeerrichtlijn legt een wettelijke verplichting op aan lidstaten om naar behoren rekening te houden met het beginsel van het belang van het kind (artikel 5), om immigratiedetentie van kinderen en gezinnen alleen te gebruiken als uiterste maatregel en voor de kortst mogelijke duur (artikel 18) en alleen tenzij in een bepaald geval andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast (artikel 15). Volgens de eigen evaluatie van de Europese Commissie is de detentie van kinderen ondanks de beperkingen van de terugkeerrichtlijn een wijdverbreide praktijk in de EU²⁷ en worden alternatieven voor detentie te weinig gebruikt en slechts voor een klein aantal personen of gezinnen toegepast.²⁸ Om ervoor te zorgen dat de terugkeerrichtlijn voldoende wordt toegepast, moeten de lidstaten dringend passende zorgvoorzieningen en gemeenschapsgerichte programma's opzetten.

Gemeenschapsgerichte alternatieven op basis van casemanagement zijn niet alleen effectiever en goedkoper²⁹, maar volgens de EU-wetgeving en internationale mensenrechten ook een wettelijke verplichting. De veronderstelling dat meer en langere detentie terugkeerprocedures zou bevorderen, is ongegrond. Uit bewijsmateriaal blijkt zelfs het tegenovergestelde.³⁰ Het terugkeerhandboek van de Europese Commissie erkent dat: "[...] een te repressief systeem waarin stelselmatig het middel bewaring wordt ingezet, ook inefficiënt kan zijn, omdat de repatriant dan onvoldoende wordt geprikkeld of aangemoedigd om aan de terugkeerprocedure mee te werken."³¹ Ook onderzoek toont aan dat detentie medewerking ontmoedigt en een negatieve impact heeft op de motivatie en het vermogen van personen om bij te dragen aan het vinden van een duurzame oplossing, dat mogelijk een terugkeerbesluit kan inhouden.³²

Anderzijds zijn er sterke aanwijzingen dat alternatieven voor detentie die met behulp van casemanagement migranten ondersteunen en betrekken bij migratieprocedures goede resultaten behalen wat betreft de samenwerking tussen migrant en autoriteit-

en en het aantal afgehandelde zaken, en ook de rechten en het welzijn van migranten beter waarborgen. De International Detention Coalition deed een analyse van alternatieven voor detentie uit de hele wereld. Hieruit bleken de nalevingspercentages bij alternatieven tussen de 70 en 99 % te liggen.³³ Ook volgens de UNHCR liggen de nalevingspercentages tussen de 80 en 95 %.³⁴ Hoewel er wel degelijk modellen bestaan voor doeltreffende alternatieven die in overeenstemming zijn met de kinderrechten, gebaseerd zijn op betrokkenheid van migranten en onder leiding staan van maatschappelijke organisaties binnen de gemeenschapscontext, hebben deze zeer weinig aandacht en steun gekregen van de regeringen. Deze alternatieve benaderingen worden momenteel getest in vier landen (Cyprus, Polen, Bulgarije en het Verenigd Koninkrijk) aan de hand van een aantal proefprojecten – met daarin een actieve rol voor ngo's – die door giften worden gefinancierd en worden gecoördineerd door het European Alternatives to Detention Network.³⁵

Van de bovengenoemde landen nemen aan het proefproject van de ngo in Polen ook gezinnen deel, met in de eerste maanden van het project al 21 kinderen.³⁶ Het proefproject gebruikt een model gebaseerd op betrokkenheid en casemanagement. Hierbij wordt een beroep gedaan op het Revised Community Assessment and Placement (CAP) model, een kader ontwikkeld door de International Detention Coalition om het gebruik van alternatieven voor detentie nationaal te bevorderen.³⁷ In Noorwegen worden alternatieven voor detentie in overweging genomen na een individuele evaluatie door zowel de rechtbank als de politie. Er is de mogelijkheid tot een regelmatige meldplicht, op een vast adres te verblijven of de reisdocumenten in te leveren. Daarnaast zijn er ook verschillende EU-lidstaten die recente wetswijzigingen hebben aangebracht om het gebruik van alternatieven voor detentie mogelijk te maken. Zo heeft Kroatië het wettelijk mogelijk gemaakt om op een vast adres te verblijven en zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, documenten in te leveren of een financiële waarborg in te dienen.³⁸ En ook Slowakije heeft de permanente ver-

blijfsstatus en de mogelijkheid van financiële garanties opgenomen in zijn nationale wetgeving.³⁹

Hoewel immigratiedetentie van kinderen in sommige lidstaten niet is toegestaan volgens de nationale wetgeving, blijft feitelijke detentie van kinderen bestaan – bijvoorbeeld in ‘hotspots’ in Griekenland. Hier werden

niet-begeleide minderjarigen tussen 14 en 18 jaar alternatieve huisvesting aangeboden om te voorkomen dat ze in ‘beschermende hechtenis’ worden genomen en op politiebureaus moeten verblijven. Deze alternatieve zorgvoorzieningen garandeerden toegang tot onderwijs, gezondheidszorg, vrijetijdsactiviteiten, juridische hulp en gezinshereniging.⁴⁰

Een praktijk die niet voldoet aan de wettelijke verplichtingen van de EU

De EU-terugkeerrichtlijn staat de detentie van kinderen alleen toe “tenzij in een bepaald geval andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast”. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft daarbij verduidelijkt dat er een procedure moet worden uitgevoerd om te verifiëren en aan te tonen dat in de specifieke omstandigheden geen andere minder beperkende maatregel kon worden toegepast. De EU-terugkeerrichtlijn stelt ook dat het belang van het kind in elke beslissing voorop moet staan, en de gezamenlijke algemene opmerkingen van het VN-Comité voor de Rechten van het Kind en het Comité voor Migrerende Werknemers verklaren dat detentie nooit in het belang van het kind kan zijn.

BELANGRIJKE STAPPEN:

› De gegevensverzameling verbeteren

In veel EU-lidstaten blijft het onduidelijk hoeveel kinderen er in detentie worden geplaatst. De gegevensverzameling is ontoereikend: vaak zijn de gegevens niet compleet, en niet constant noch vergelijkbaar op regionaal of internationaal niveau. De lidstaten moeten de gegevensverzameling verbeteren en openbaar maken, en de Europese Commissie moet gegevens over kinderdetentie verwerken in de Eurostatcijfers en in het rapportagemechanisme van de terugkeerrichtlijn.

› Investeren in alternatieven

Overheden stellen kinderdetentie vaak voor als een maatregel om het aantal terugkeren te verhogen, om verdere migratie af te remmen of om te voorkomen dat kinderen vermist raken en/of in de handen van mensenhandelaars terechtkomen. Zoals hierboven besproken, leidt detentie niet noodzakelijk tot hogere terugkeercijfers en zijn er geen aanwijzingen dat detentie mensen ervan weerhoudt naar Europa te komen.

Gezien de schadelijke gevolgen van detentie voor kinderen en de angst van kinderen voor detentie – waardoor ze overheidsinstanties gaan wantrouwen en zich ervan willen loskoppelen – is het opbouwen van geschikte plaatsingsmogelijkheden in de gemeenschap de enige geschikte en effectieve manier om te voorkomen dat kinderen vermist raken en/of in de handen van mensenhandelaars terechtkomen. Elke maatregel ter bescherming van kinderen zou moeten worden opgenomen in het systeem voor kinderbescherming, om te kunnen voorzien in een passende zorgvoorziening voor elk individueel kind.

Gemeenschapsgerichte alternatieven voor detentie zijn praktisch, effectiever en goedkoper. Daarnaast respecteren ze de mensenrechten en houden ze kinderen in een veilige omgeving. Dergelijke plaatsingsmogelijkheden, met goede ondersteuning via casemanagement en een focus op betrokkenheid en het vinden van een duurzame oplossing, kunnen de naleving van regels in migratieprocessen verder versterken en zijn even effectief in het beperken van het risico op onderduiken. Bovendien zou het investeren in alternatieven ervoor zorgen dat de EU-lidstaten voldoen aan de EU-wetgeving, en met name aan de EU-terugkeerrichtlijn.

› Financiering via het volgende meerjarig financieringskader (2021-2027)

De beschikbaarheid van financiële middelen is cruciaal voor de succesvolle implementatie van alternatieven voor detentie op basis van casemanagement. Het Fonds voor Asiel en Migratie in het volgende meerjarig financieringskader van de EU biedt daartoe mogelijkheden. Bijlage III van het voorstel van de Europese Commissie bevat een lijst van de belangrijkste acties die in aanmerking komen voor een hoger medefinancieringspercentage, met daaronder de “vaststelling, ontwikkeling en verbetering van doeltreffende alternatieven voor detentie, met name met betrekking tot niet-begeleide minderjarigen en gezinnen”.⁴¹ De Europese Commissie zou regeringen verder moeten aanmoedigen om hier prioriteit aan te geven in hun nationale programmering voor de volgende financieringsperiode voor asiel en migratie, en om een breed spectrum van deskundigen, maatschappelijke organisaties en andere belanghebbenden te betrekken in de onderzoeks-, uitvoerings- en evaluatiefasen van de nationale programmering.

Eindnoten

- 1 Quaker Council for European Affairs, *Child Immigration Detention in Europe*, 2017, te raadplegen via deze [link](#); Quaker Council for European Affairs, *Child Immigration Detention in Europe*, 2018, te raadplegen via deze [link](#).
- 2 Fundamental Rights Agency, *European legal and policy framework on immigration detention of children*, 2017, p. 13, te raadplegen via deze [link](#).
- 3 Ibid.
- 4 Ibid.
- 5 Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, te raadplegen via deze [link](#) (hierna genoemd de EU-terugkeerrichtlijn).
- 6 De term 'Dublinoverdrachten' verwijst naar de overdracht van migranten van een Europese lidstaat naar een andere Europese lidstaat, die verantwoordelijk wordt geacht voor de behandeling van de asielaanvraag zoals voorgeschreven door: Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking), te raadplegen via deze [link](#).
- 7 Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking), te raadplegen via deze [link](#).
- 8 'Hotspots' bevinden zich in gebieden langs de EU-grenzen waar een relatief hoge toestroom van migranten is en waar tijdelijke faciliteiten zijn opgezet om migranten te voorzien in de eerste basisbehoeften en om de registratie van asielaanvragen te verwerken.
- 9 Open letter from health professionals against immigration detention, *The Lancet*, vol. 388, 19 november 2016, p. 2473-2474, te raadplegen via deze [link](#).
- 10 International Detention Coalition, *Captured Childhood*, 2012, p. 50, te raadplegen via deze [link](#).
- 11 Inter-Agency Working Group (IAWG) to End Child Immigration Detention, *Ending Child Immigration Detention*, p. 3, te raadplegen via deze [link](#).
- 12 Zie *Popov v. France* App no 39472/07 and 39474/07 (ECtHR, 19 januari 2012); *Muskhadzhiyeva and Others v. Belgium* App no 41442/07 (ECtHR 19 januari 2010); *Kanagaratnam and Others v. Belgium* App no 15297/09 (ECtHR 13 december 2011).
- 13 Na de conferentie in Marrakesh werd het VN-Migratiepact officieel goedgekeurd door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 19 december 2018. Hierbij stemden 152 landen voor, 12 onthielden zich en vijf landen stemden tegen. Ga naar deze [link](#) voor meer informatie.
- 14 United Nations, Global Compact for Safe, Orderly and Regular Migration, A/conf.231/3, 30 juli 2018, p. 19, te raadplegen via deze [link](#).
- 15 Ibid., p. 20.
- 16 Joint general comment No. 3 (2017) of the Committee on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families and No. 22 (2017) of the Committee on the Rights of the Child on the general principles regarding the human rights of children in the context of international migration, CMW/C/GC/3-CRC/C/GC/22, 16 november 2017, te raadplegen via deze [link](#).
- 17 Joint general comment No. 4 (2017) of the Committee on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families and No. 23 (2017) of the Committee on the Rights of the Child on State obligations regarding the human rights of children in the context of international migration in countries of origin, transit, destination and return, CMW/C/GC/4-CRC/C/GC/23, 16 november 2017, te raadplegen via deze [link](#).
- 18 European Court of Human Rights, *Factsheet – Unaccompanied migrant minors in detention*, januari 2018, te raadplegen via deze [link](#).
- 19 European Court of Human Rights, *Factsheet – Accompanied migrant minors in detention*, april 2018, te raadplegen via deze [link](#).
- 20 *A.B. and Others v. France* (no. 11593/12)
- 21 European Court of Human Rights, *Press release – Judgements and decisions of 12 July 2016*, ECHR 248 (2016), 12 juli 2016, p. 4, te raadplegen via deze [link](#).
- 22 Zie ook *R.C. and V.C. v. France* (no. 76491/14).
- 23 Joint general comment No. 4 (2017) and No. 23 (2017) (n17), paragraaf 5, p. 3.
- 24 Zie UNICEF, *Advocacy brief – A home away from home*, augustus 2016, te raadplegen via deze [link](#); UNHCR, *UNHCR's position regarding the detention of refugee and migrant children in the migration context*, januari 2017, te raadplegen via deze [link](#); OHCHR, *Children and families should never be in immigration detention – UN experts*, december 2016, te raadplegen via deze [link](#); IOM, *Global Compact Thematic Paper – Immigration detention and alternatives to detention*, te raadplegen via deze [link](#).

- 25 UNHCR, *UNHCR's position regarding the detention of refugee and migrant children in the migration context*, januari 2017, te raadplegen via deze [link](#).
- 26 UNHCR, 2014-2019 Beyond Detention, A Global Strategy to support governments to end the detention of asylum-seekers and refugees, 2014, te raadplegen via deze [link](#).
- 27 Volgens de door de EU gefinancierde evaluatie van de implementatie van de terugkeerrichtlijn zijn er 17 EU-landen die niet-begeleide kinderen in detentie plaatsen (15 lidstaten en 2 met Schengen geassocieerde landen) en 19 landen die gezinnen met kinderen in detentie plaatsen. De evaluatie merkt op dat sommige van deze landen niet-begeleide kinderen in de praktijk slechts af en toe in detentie plaatsen (Oostenrijk, de Tsjechische Republiek, Litouwen, Luxemburg, Malta, Slovenië en Zweden). 11 landen gaven aan dat ze in de praktijk geen niet-begeleide kinderen in detentie plaatsen en 8 landen gaven aan dat ze geen gezinnen met kinderen in detentie plaatsen. Matrix & ICMPD, *Evaluation on the application of the Return Directive (2008/115/EC)*, Final Report, European Commission – DG Home Affairs, Luxembourg: Publications Office of the European Union, 22 oktober 2013, te raadplegen via deze [link](#); cf. PICUM, *Protecting undocumented children: Promising policies and practices from governments at all levels*, 2015, te raadplegen via deze [link](#).
- 28 A. Bloomfield, E. Tsourdi, J. Pétin, P. de Bruycker (ed.), *Alternatives to Immigration and Asylum Detention in the EU: Time for Implementation*, januari 2015, te raadplegen via deze [link](#); cf. PICUM, *Protecting undocumented children: Promising policies and practices from governments at all levels*, 2015.
- 29 International Detention Coalition, *There Are Alternatives – A handbook for preventing unnecessary immigration detention (revised edition)*, 2015, p. 4, te raadplegen via deze [link](#).
- 30 Een verslag van een Italiaanse senaatscommissie in 2014 concludeerde dat als een persoon niet binnen 60 dagen na aanvang van de detentie is gerepatrieerd, dit waarschijnlijk ook niet meer zal gebeuren. In het Verenigd Koninkrijk tonen cijfers aan dat 72 % van degenen die al meer dan een jaar in detentie zitten weer wordt vrijgelaten in de gemeenschap (zie The Detention Forum, *What do these immigration detention statistics tell us?*, 24 februari 2017, te raadplegen via deze [link](#).
- 31 Europese Commissie, Bijlage bij de Aanbeveling van de Commissie tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergerelateerde taken C(2017) 6505, p. 79 te raadplegen via deze [link](#).
- 32 International Detention Coalition, *There Are Alternatives – A handbook for preventing unnecessary immigration detention (revised edition)*, 2015, p.4.
- 33 Ibid.
- 34 UNHCR, *Options Paper 2: Options for governments on open reception and alternatives to detention*, 2015, te raadplegen via deze [link](#).
- 35 Zie <https://www.atdnetwork.org/>
- 36 Eiri Ohtani, *Alternatives to Detention from theory to practice*, juli 2018, p. 3, te raadplegen via deze [link](#).
- 37 European Alternatives to Detention Network, *No Detention Necessary – pilot project on Alternatives to Detention of migrants in return procedures*, te raadplegen via deze [link](#).
- 38 End Immigration Detention of Children & the Council of Europe, *A study of immigration detention practices and the use of alternatives to immigration detention of children*, 2017, p. 51, te raadplegen via deze [link](#).
- 39 Ibid.
- 40 Zie SOS Children's Villages International en EuroChild, *Let Children be Children*, november 2017, p. 46, te raadplegen via deze [link](#).
- 41 Voorstel voor een verordening, meerjarig financieel kader – Fonds voor Asiel en Migratie. Bijlage III, te raadplegen via deze [link](#).

De informatie in deze publicatie geeft niet noodzakelijk het officiële standpunt van de Europese Commissie weer.

Deze publicatie werd mogelijk gemaakt door de ondersteuning van:

This publication has received financial support from the European Union Programme for Employment and Social Innovation "EaSI" (2014-2020). For further information please consult: <http://ec.europa.eu/social/easi>

**OPEN SOCIETY
FOUNDATIONS**

SIGRID RAUSING TRUST

Dit is een gezamenlijke publicatie van het Initiative for Children in Migration.
Meer informatie: www.childreninmigration.eu

